

Daniels Bog - nummer hundrede og nioghalvfjerds

Midnatsråbet og Roms profetiske rolle: Afsløringen af de sidste dage i Daniels Bog

Jeff Pippenger

2024-04-09

Vi står nu på hellig grund, hvad Daniels Bog angår, for vi er nået til de vers, som repræsenterer Midnatsråbet for de hundrede og fireogfyrre tusind. Versene identificerer også beseglingen af bannerets folk, som opløftes. Dette er de vers, den del af Daniels Bog, som vedrører de sidste dage, der forsegles op, og som repræsenterer Daniels udtryk for Jesu Kristi Åbenbaring, der åbnes, når »tiden er nær«, lige før nådetiden afsluttes i vers seksten.

Det er Rom, som fastslår synet, sådan som det fremstilles i kapitel elleve, vers fjorten, og det er derfor vigtigt nøje at betragte Rom, mens vi bevæger os gennem vers elleve til femten; for hvor der ikke er noget „syn“, går folket til grunde, og hvis I ikke vil tro Esajas, kapitel syv, vers otte og ni, „skal I visselig ikke blive stående fast“.

Uriah Smith henviser mindst fire gange i sin bog, Daniel and the Revelation, til en profetisk regel. Denne regel fastslår, at en profetisk magt ikke identificeres i profetien, før den bliver »forbundet« med Guds folk. Første gang han omtaler den, gør han det i forbindelse med Babylons indførelse i det profetiske vidnesbyrd.

„Det er en åbenbar fortolkningsregel, at vi kan forvente, at nationer omtales i profetien, når de bliver så nært forbundet med Guds folk, at omtalen af dem bliver nødvendig for at gøre den hellige histories optegnelser fuldstændige.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Mindst tre andre gange omtaler Smith reglen, og i hver af de tre henviser han til jødernes „forbund“, men i én henvisning angiver han, at forbundet blev opfyldt i 162 f.Kr., hvorimod de to andre henvisninger stemmer overens med de moderne historikere, som fastsætter opfyldelsen af jødernes og Roms „forbund“ til 161 f.Kr.

„Det er unødvendigt at minde læseren om, at jordiske regeringer ikke indføres i profetien, før de på en eller anden måde bliver forbundet med Guds folk. Rom blev forbundet med jøderne, Guds folk på den tid, ved det berømte jødiske forbund i 161 f.Kr. 1 Makkabæerbog 8; Josephus' Antikviteter, bog 12, kapitel 10, afsnit 6; Prideaux, bind II, side 166. Men syv år før dette, det vil sige i 168 f.Kr., havde Rom erobret Makedonien og gjort dette land til en del af sit imperium. Rom indføres derfor i profetien netop idet det, fra det erobrede makedonske horn på bukken, går ud til nye erobringer i andre retninger. Det fremtrådte derfor for profeten, eller kan med rette omtales i denne profeti, som kommende frem fra et af bukkens horn.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Men Smith anfører også, at det var 162 f.Kr.

„Den samme magt skulle også stå i det Hellige Land og fortære det. Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved en alliance i 162 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det indtager en fremtrædende plads i den profetiske kalender. Det erhvervede imidlertid ikke herredømme over Judæa ved egentlig erobring før 63 f.Kr.; og da på følgende måde.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Og da han for tredje gang henviser til begivenheden, siger han igen 161 f.Kr.

"Efter at have ført os ned gennem rigets verdslige begivenheder til afslutningen af de halvfjerds uger fører profeten os i vers 23 tilbage til den tid, da romerne blev direkte forbundet med Guds folk gennem den jødiske pagt, 161 f.Kr.; fra dette punkt føres vi derpå i en ubrudt begivenhedslinje ned til kirkens endelige sejr og oprettelsen af Guds evige rige. Jøderne, som var hårdt undertrykt af de syriske konger, sendte en sendefærd til Rom for at anmode om romernes hjælp og slutte sig til dem i »en pagt om venskab og forbund«. 1 Makkabæerbog 8; Prideaux, II, 234; Josephus' Oldtidsminder, bog 12, kapitel 10, afsnit 6. Romerne lyttede til jødernes anmodning og udstedte dem et dekret, affattet med disse ord:—"

»Senatets dekret om en pagt om bistand og venskab med jødernes nation. Det skal ikke være tilladt nogen, som er underlagt romerne, at føre krig mod jødernes nation eller at yde bistand til dem, der gør det, enten ved at sende dem korn, skibe eller penge; og hvis noget angreb rettes mod jøderne, skal romerne bistå dem, så langt de formår; og ligeledes, hvis noget angreb rettes mod romerne, skal jøderne bistå dem. Og hvis jøderne ønsker at føje noget til eller tage noget fra denne pagt om bistand, skal det ske med romernes fælles samtykke. Og enhver sådan tilføjelse, som således bliver gjort, skal have gyldighed.« »Dette dekret,« siger Josefus, »blev nedskrevet af Eupolemus, Johannes' søn, og af Jason, Eleazars søn, da Judas var nationens ypperstepræst, og Simon, hans broder, var hærens anfører. Og dette var den første pagt, som romerne indgik med jøderne, og den blev ordnet på denne måde.« Uriah Smith, Daniel og Åbenbaringen, 271.

Det er ikke min opgave at forklare, hvorfor Smith angav 162 f.Kr., ud over min antagelse, at der var tale om en trykfejl. Min pointe er at henlede opmærksomheden på den vægt, han lægger på det, han identificerer som „en tydelig fortolkningsregel, at vi kan forvente, at nationer omtales i profetien, når de bliver så nært forbundet med Guds folk, at omtalen af dem bliver nødvendig for at gøre den hellige histories optegnelser fuldstændige.“ Når Smith fremhæver denne regel, fastslår han, at Rom blev forbundet med Guds folk ved „forbundet“ i vers treogtyve i 161 f.Kr., men Smith fastslår også, at Rom først indføres i den profetiske beretning i 200 f.Kr., niogtredivе år før 161 f.Kr.

„En ny magt føres nu frem, — »dit folks røvere«; bogstaveligt, siger biskop Newton, »dit folks nedbrydere«. Langt borte ved Tiberens bredder havde et rige næret sig ved ærgerrige planer og mørke anslag. Først lille og svagt voksede det med forunderlig hast i styrke og kraft, rakte forsigtigt ud snart her, snart der for at prøve sin formåen og sætte sin krigeriske arms kraft på prøve, indtil det, bevidst om sin magt, dristigt løftede sit hoved blandt jordens nationer og med uovervindelig hånd greb roret over deres anliggender. Fra nu af står Roms navn på historiens blad, bestemt til gennem lange tidsaldre at styre verdens anliggender og øve en mægtig indflydelse blandt nationerne helt til tidens ende.

„Rom talte; og Syrien og Makedonien mærkede snart, at deres drøms skikkelse begyndte at forandre sig. Romerne greb ind til fordel for Egyptens unge konge, fast besluttede på, at han skulle beskyttes mod den undergang, som Antiochos og Filip havde udtænkt. Dette var i år 200 f.Kr. og var en af romernes første betydningsfulde indblandinger i Syriens og Egyptens anliggender.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Rom introduceres første gang i den profetiske fortælling i året 200 f.Kr., og denne introduktion i vers fjorten er den mest betydningsfulde henvisning til Rom i hele Daniels Bog, for det er netop det vers, som definerer Rom som det symbol, der etablerer synet. Hvorfor Smith kunne fremhæve en sådan profetisk regel, dernæst anføre 161 f.Kr., og samtidig identificere året 200 f.Kr. som det tidspunkt, hvor Roms magt blev „introduceret“, er ikke et problem, jeg ønsker at løse. Hvis jeg har et spørgsmål, som må løses, ville det være, om den regel, sådan som den er defineret af Smith, er gyldig eller ej. Hvis den er gyldig, ville jeg hævde, at vers fjorten må have en forbindelse med jøderne, som fandt sted før forbundet i 161 f.Kr.

Jeg forstår, at historien i vers tretten til femten identificerer en historie i de sidste dage, hvor det pavelige Rom trænger sig ind i den profetiske historie, og det gør hun i forbindelse med De Forenede Stater, som er Guds folk i den historie. Fordi Jesus altid illustrerer enden ved begyndelsen, må året 200 f.Kr., da det hedenske Rom trådte ind i historien, have en forbindelse med Guds folk i den historie. Derfor er jeg enig i Smiths regel, selv om han ikke fandt nogen direkte forbindelse mellem Rom og jøderne i året 200 f.Kr.

Versene elleve og tolv identificerer sejren og følgerne af Slaget ved Raphia, som fandt sted i 217 f.Kr., mellem det seleukidiske rige, ledet af Antiochos III Magnus, eller „den Store“, og det ptolemæiske kongerige Egypten, ledet af kong Ptolemaios IV Filopator. Dette slag fandt sted under kampen om kontrollen over Koilesyrien (det sydlige Syrien) og det sydlige Palæstina, områder, som var omstridte mellem det ptolemæiske og det seleukidiske kongerige. Ptolemaios IV Filopators sejr ved Raphia gjorde det muligt for ham for en tid at bevare kontrollen over Koilesyrien og det sydlige Palæstina.

Slaget ved Panium, som fandt sted sytten år senere i 200 f.Kr., også kendt som slaget ved Mount Panium eller slaget ved Paneas, stod mellem det seleukidiske rige, ledet af kong Antiochos III, og det ptolemæiske kongerige Egypten, ledet af kong Ptolemæus V.

Enogtredive år senere, i 167 f.Kr., begyndte makkabæeroprøret, en jødisk opstand mod det seleukidiske riges forsøg på at undertrykke jødisk religionsudøvelse og påtvinge hellenistisk kultur, i byen Modein, en lille by beliggende i Judæa, i det område, der i dag er det moderne Israel.

Den omhandlede begivenhed involverede den berygtede græske seleukidiske hersker, Antiochos IV Epifanes, som havde påtvunget den jødiske befolkning strenge hellenistiske skikke, herunder forbud mod jødiske religiøse overholdelser og vanhelligelsen af Templet i Jerusalem. I et forsøg på at håndhæve sine dekreter sendte Antiochos repræsentanter til forskellige byer og landsbyer for at tvinge de jødiske indbyggere til at efterkomme hans påbud.

I Modein ankom en af de seleukidiske embedsmænd for at håndhæve kongens dekret ved at befale de jødiske indbyggere at deltage i hedenske ritualer og frembære ofre til græske guder. En ældre jødisk præst ved navn Mattathias nægtede at efterkomme befalingen og dræbte både en jøde, som trådte frem for at frembære offeret, og den seleukidiske embedsmand. Denne trodshandling fra Mattathias og hans familie markerede begyndelsen på makkabæeropstanden mod det seleukidiske herredømme.

Mattathias og hans fem sønner, heriblandt Judas Makkabæus, flygtede til bjergene og indledte en guerillakrig mod de seleukidiske styrker. Oprøret voksede efterhånden i styrke og opbakning, hvilket førte til en række militære sejre over seleukiderne.

Begivenhederne i Modein i 167 f.Kr. var et afgørende øjeblik i jødisk historie og markerede begyndelsen på makkabæeropstanden og kampen for religionsfrihed og uafhængighed mod fremmedherredømme. Genindvielsen af det andet tempel i Jerusalem, som markerer den historiske begivenhed, der fejres under Hanukkah, fandt sted i 164 f.Kr., tre år før den «pagt», der omtales i vers treogtyve.

Efter at have generobret Jerusalem og templet rensede makkabæerne templet for de hedenske besmittelser og genoprettede det til dets rette religiøse brug. Ifølge traditionen fandt de kun en enkelt krukke med indviet olie, nok til at tænde menorahen i kun én dag. Der findes imidlertid intet samtidig historisk vidnesbyrd om denne begivenhed, og det var først i det sjette århundrede, at den jødiske fabel findes i litteraturen. Søster White sammenligner den frafaldne jødiske kirke med den katolske kirke og lægger især vægt på, at begge kirker bygger religionen på menneskelige skikke og traditioner. Som med de mange forskellige opdigtede mirakler inden for pavekirkens historie har fabeln om, at olien fra én dag varede i otte dage, intet historisk vidnesbyrd.

Vers ti i Daniel kapitel elleve identificerer det første slag af de tre slag i vers fyrre, som jeg tidligere har identificeret som tre slag i en kold krig såvel som tre stedfortræderkrige. En søster stillede spørgsmål ved, at jeg betegnede krigen i Ukraine, som er den anden af disse tre krige, som en kold krig, for som hun med rette påpegede, har der været rigelig død og ødelæggelse. Det, jeg i tidligere artikler har betegnet som den »kolde krigs« tre slag, blev beskrevet i disse vendinger for at drage en sondring mellem disse tre slag og de tre verdenskrige, som finder sted under historien om jorddyret i Åbenbaringen tretten. Disse tre krige er stedfortræderkrige og er også blevet defineret på den måde.

Jeg agter fra dette punkt og frem i disse artikler at betegne disse tre slag som „de tre slag i vers fyrre“ eller stedfortræderkrige, for at fjerne uoverensstemmelsen ved at identificere en varm krig som en kold krig. Efter min definition omfatter de tre slag i vers fyrre ikke slaget i 1798, som er en del af vers fyrre, men kun de tre slag fra endetidens begyndelse i 1989 og frem til søndagsloven i vers enogfyrre. De tre slag identificeres mere korrekt som stedfortræderkrige, der gennemføres inden for rammerne af krigsførelsen mellem nordens konge og sydens konge, hvilke i vers fyrres historie repræsenterer krigsførelsen mellem katolicismen (nordens konge) og kommunismen (sydens konge).

Den første af disse tre slag identificerer katolicismens sejr over kommunismen i 1989, idet pavedømmet sluttede sig sammen med sin stedfortrædende hær, repræsenteret ved De Forenede Stater, i at feje Sovjetunionen bort i 1989, skønt Rusland, hovedet (eller „fæstningen“), blev stående. Den nuværende ukrainske krig er endnu en gang et slag mellem katolicisme og kommunisme, hvor pavedømmet benytter den ukrainske regering som sin stedfortræder mod Rusland, sammen med støtte fra pavedømmets tidligere stedfortrædende magt, De Forenede Stater, indbefattet resten af den globalistiske vestlige verden. Denne krig er fremstillet i vers elleve og tolv og angiver, at kommunismen (Rusland) vil få overtaget over katolicismen.

Det tredje af disse tre stedfortræderkrige er fremstillet i vers femten som slaget ved Panium. Slaget stod mellem det ptolemæiske rige (kongen i syd) og det seleukidiske rige (kongen i nord). I dette slag er katolicismens stedfortrædende hær endnu en gang De Forenede Stater.

I det første slag i 1989 blev den amerikanske republikanerhorns stedfortræderhær taget i brug af pavedømmet til at vælte Sovjetunionens politiske struktur, mens dens hoved (Rusland) blev ladet intakt. I det andet slag, som er den ukrainske krig, bliver nazisternes stedfortræderhær besejret af Rusland. I det tredje slag besejrer De Forenede Stater, pavedømmets stedfortræderhær, igen sydens konge.

De tre slag bærer “Sandhedens” signatur, idet det første og det sidste slag udføres af De Forenede Staters sejrende stedfortræderhær. I det første slag blev sydens konges hoved ladet uskadt, og i det tredje slag bliver De Forenede Staters stedfortræderhær sydens konges hoved. Den anden stedfortræderhær var også pavedømmets stedfortræderhær under Anden Verdenskrig. I begge tilfælde blev og vil nazismens stedfortræderhær blive besejret. Pavedømmet undertvinger fuldstændigt alle sine fjender før vers seksten, når den trefoldige forening fuldbyrdes.

„Ptolemæus [Putin] manglede den klogskab, der skulle til for at gøre god brug af sin sejr. Havde han fulgt sin fremgang op, ville han sandsynligvis være blevet herre over hele Antiochus’ rige; men, tilfreds med blot at fremsætte nogle få trusler og nogle få advarsler, sluttede han fred for at kunne hengive sig til sine dyriske lidenskabers uafbrudte og utøjlede tilfredsstillelse. Således blev han, efter at have besejret sine fjender, overvundet af sine laster, og idet han glemte det store navn, som han kunne have grundlagt, tilbragte han sin tid i fråseri og utugt.“

»Hans hjerte blev hovmodigt på grund af hans fremgang, men han var langt fra at blive styrket ved den; for den vanærende brug, han gjorde af den, fik hans egne undersåtter til at gøre oprør imod ham.« Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Et andet vidnesbyrd om, at Putins sejr markerer hans ende, findes hos Judas sydrige kong Uzzija, hvis hjerte også blev hovmodigt på grund af hans militære sejre, og som derefter, ligesom Ptolemæus, søgte at udføre præsternes gerning i helligdommen og blev ramt af spedalskhed og straks fjernet fra magten. Putins sejr i krigen i Ukraine markerer begyndelsen på hans ende som sydens konge (ateismens konge). Hans ende blev forbilledligt fremstillet ved begyndelsen af vers fyrres profetiske sydens konge (Frankrig), som identificerede en revolution, der styrkede lederskabet, således som det skete med Ptolemæus. Putins ende blev også fremstillet ved

Sovjetunionens opløsning, hvor lederen (Gorbatjov) opløste Sovjetunionen og straks tog arbejde hos De Forenede Nationer, endetidens globalistiske symbol på ateismen, sydens konge. Efter Putins sejr i Ukraine forbilledliggøres han også ved Napoleon ved Waterloo og det eksil, der fulgte; og også ved kong Uzzija med hans spedalskhed og det eksil, der fulgte, såvel som ved Ptolemæus' drukne ende og Sovjetunionens ophør i 1989.

Slaget ved Panium fandt sted i 200 f.Kr., og netop i det år griber Rom åbenlyst ind i historien. Deres indtræden i den profetiske beretning går forud for erobringen af Jerusalem, som fremstilles i vers seksten og blev opfyldt i 63 f.Kr., på det tidspunkt da hun proklamerede, at hun var forsvarer for barnekongen i Egypten. I det tredje slag i vers fyrre, som involverer kongen i nord og kongen i syd, vil pavedømmet igen træde ind i historien under foregivende af at være Ruslands beskytter. På samme tid besejrede Seleukos, i forbilledet, Ptolemæus i slaget ved Panium og identificerer derved, at De Forenede Stater, pavedømmets stedfortrædende hær i det første og sidste slag i vers fyrre, besejrer „Egypten“ (kongen i syd).

I året 200 f.Kr. finder vi symbolsk pavedømmet, idet Tyrus' skøge begynder at synge sine utugtssange forud for den trefoldige forening ved søndagsloven i vers seksten. Samtidig sejrer De Forenede Stater over De Forenede Nationer og sikrer derved sin stilling som den fremmeste konge blandt de ti konger. Alle de dynamikker i den trefoldige forening, som fuldbyrdes ved søndagsloven, er afgjort før vers seksten.

Dragemagtens politiske struktur, sådan som den repræsenteres ved De Forenede Nationer, går i vers seksten med til at give sin politiske struktur til dyret, men før den gør det, undertvinger pavedømmet dragens religion. Hedenskabet må endnu en gang tages bort. Protestantismen blev fjernet i Reagan-årene, i den første kamp i vers fyrre, og i den sidste republikanske præsidents tid vil dragens religion ligeledes blive bragt i underkastelse under katolicismens religion, således som det skete i året 508. Processen med at fjerne enhver religiøs modstand mod, at pavedømmet sættes på tronen, begyndte i Reagan-årene, og den afsluttes i Trump-årene. Den frafaldne protestantismes modstand mod katolicismen blev fjernet i den første kamp i vers fyrre, og spiritualismens modstand vil blive fjernet i den sidste kamp i vers fyrre.

I det samme komplicerede samspil af menneskelige begivenheder må det frafaldne protestantisme etablere sig som den religiøse og politiske autoritet over de ti konger i Åbenbaringens kapitel sytten. Således identificerer slaget ved Panium det tidspunkt, hvor De Forenede Stater sejrer over De Forenede Nationer, lige før søndagsloven i vers seksten.

Det er en fastslået regel i profetien, at dragen, dyret og den falske profet hver især har deres egne særegne profetiske kendetegn. Et af disse profetiske kendetegn er, at dyret (katolicismen) altid profetisk er lokaliseret i byen Rom. Den falske profet er altid profetisk lokaliseret i De Forenede Stater. Men med dragen er det kendetegn, der angår, hvor dragen profetisk er lokaliseret, at den altid flytter sig. Dragen begyndte i himlen, kom dernæst til Edens Have, og til sidst er dragen lokaliseret i Egypten.

Tal og sig: Så siger den Herre Gud: Se, jeg kommer imod dig, Farao, Egyptens konge, den store drage, som ligger midt i sine floder, og som har sagt: Min flod er min egen, og jeg har

skabt den for mig selv. Ezekiel 29:3.

Dragens profetiske opholdssted flytter sig. På Johannes' tid blev dragens sæde, som repræsenterer dens trone, identificeret som værende i Pergamos.

Og skriv til engelen for menigheden i Pergamon: Dette siger han, som har det skarpe tveæggede sværd: Jeg kender dine gerninger og ved, hvor du bor, dér hvor Satans trone er; og du holder fast ved mit navn og har ikke fornægtet min tro, selv i de dage da Antipas var mit trofaste vidne, som blev dræbt hos jer, dér hvor Satan bor. Åbenbaringen 2:12, 13.

Det var hedensk Roms praksis at føre alle de hedenske guddomme, som de kom i forbindelse med, tilbage til byen Rom og fremstille dem i Pantheon-templet. Dette er grunden til, at Daniel optegner, at »hans helligdoms sted blev styrtet ned«. Stedet for det hedenske Roms helligdom var byen Rom, som blev styrtet ned af Konstantin i året 330, men den helligdom, som var »i« Rom, var Pantheon-templet, Pan-Theon, som betyder »templet for alle guderne«. Romerne flyttede Satans sædes sted til Pantheon-templet fra Pergamos. Søster White oplyser os om, at det hedenske Rom er dragen.

„Således repræsenterer dragen, først og fremmest, Satan, men er i en sekundær betydning et symbol på det hedenske Rom.“ The Great Controversy, 439.

Det hedenske Rom blev delt i ti nationer, og Frankrig blev sydens konge, da det indførte Egyptens ateisme under den franske revolution. I 1917 var dragen flyttet fra Frankrig til Rusland. Vers ti repræsenterer 1989, og vers elleve og tolv repræsenterer kampene ved „grænselinjen“ (Raphia og Ukraine), og slaget ved Panium repræsenterer det tredje skridt, pavedømmet fuldbyrder, idet det sikrer trefoldsunionen i vers seksten. Det repræsenterer den skjulte historie i vers fyrre.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi [Panium], spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre Elias; andre igen Jeremias eller en af profeterne. Han siger til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Og Simon Peter svarede og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også: Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Fra den tid begyndte Jesus at vise sine disciple, at han måtte gå til Jerusalem og lide meget af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og blive slået ihjel og oprejses på den tredje dag. Matthæus 16:13–21.